

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Σολάνζη Φαρζεάς πρὸς τὸν κύριον δὲ Τανναί.

30 Ιανουαρίου 1870.

«Δὲν παραπονοῦμαι διὰ τὴν κατάστασίν μου, ἀναμφιβόλως πολὺ ἀπέχει ἐκείνης, ἣν περιγράφετε. Ἄλλὰ θὰ μοι εἶναι σκληρὸν νὰ ἐκπέσω πάλιν ἐκ τῆς θέσεως, ἣν θὰ ἔζων τότε, εἰς τὴν ταπεινότητα ἐν ἡ ζωῷ.

»Τίς θὰ μὲ ἠμποδίζειν;

»Πῶς θὰ ἠδύναμην ν' ἀποφύγω τὰς συνεπείας ἰδιοτροπίας, καὶ τίς θὰ μοι εἶπη ὅτι ἡ ἰδιοτροπία αὕτη, εἰς ἣν θὰ παρεδιδόμην, δὲν θὰ μ' ἐδίωκεν αὖριον ἐκ παραδείσου, ὅστις οὐδὲν μὲ σκανδαλίζει.

»Πρὸς τὸ παρὸν ζῶ ὅπως τὰ μέσα μου τὸ ἐπιτρέπουν καὶ ὁ υἱός μου, ἀνατρέφεται, ὡς ἀρμόζει εἰς τὸν υἱὸν τῆς Σολάνζης Φαρζεάς, τῆς θυγατρὸς πτωχοῦ φύλακος τοῦ Μορβάν, καὶ τῆς ὑπαλλήλου τῶν νεωτερισμῶν, ἥτις κερδίζει ἑκατὸν εἴκοσι φράγκα κατὰ μῆνα.

»Μὴ ἀποπειρᾶσθε νὰ μεταβάλλητε τὴν ἀπόφασίν μου, διότι θὰ ἦτο μάταιον.

»Θὰ τηρήσω τὸν λόγον μου ὡς ὑπεσχέθην.

»Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς προσβάλλω, ἀλλὰ γνωρίζετε καλῶς τὰ αἰσθηματά μου, ὅτι ἡ θυσία αὕτη, ἡ γενομένη χάριν παιδίου ἐντελῶς ἀθροῦ τῶν σφαλμάτων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐστοίχισε πολλὰς θλίψεις εἰς τὴν μητέρα.

»Σολάνζη Φαρζεάς».

* *

Ὁ κύριος δὲ Τανναί πρὸς τὴν Σολάνζην Φαρζεάς.

6 Φεβρουαρίου 1870.

«Εἶσαι ἀνηλεής, ἐπιθυμῶν νὰ σὲ μισήσω, ὅπως τὸ ἀξίζεις!

»Παρατηρεῖ τις καλῶς ποῖον αἷμα ρεεῖ εἰς τὰς φλέβας σου, ποῖα γῆ ἐκ γρανίτου ἀπεσκληρημένου σὲ παρήγαγεν!

»Χθὲς ἔμεινα δύο ὀλοκλήρους ὥρας εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς Φελισίδος, ἐγνώριζες ὅτι σὺ μόνη μὲ εἴλκυες ἐκεῖ καὶ ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς μου σκοπὸν εἶχε νὰ σὲ ἴδω, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμῇ.

»Θ' ἀπεκόμιζα ἐκ τῆς συνεντεύξεως ταύτης ὀλίγην ὑπομονήν δι' ἐνὸς βλέμματος θὰ ἠδυνες τὰς πικρίας χωρισμοῦ, ὅστις μοι καθίσταται βαρύτερος ὅσημέραι.

»Καὶ ὅμως δὲν μὲ ἔκτειρες.

Περιεφέρεσο ἀδιάφορος, ἀγέρωχος, σκανδαλίζουσα ὡς ὠριμος βότρυς εἰς ὑψηλὸν κρεμάμενος μέρος, ὅπου ἡ χεὶρ τοῦ διαβάτου δὲν δύναται νὰ φθάσῃ αὐτόν.

»Σὲ ἱκετεύω, Σολάνζη, ἄς λείψῃ τὸ παιγνίδιον αὐτό.

»Εἶναι φιλαρέσκεια; εἶναι πάντοτε τὸ αὐτὸ μῖσος;

»Ἐσο εὐλικρινὴς ἀπαντῶσα.

»Ὀλιβιέρος»

* *

Ὁ Σολάνζη Φαρζεάς πρὸς τὸν κύριον δὲ Τανναί.

10 Φεβρουαρίου 1870.

«Οὐδέποτε ἐξετάζω τὴν καρδίαν μου.

»Φοβοῦμαι μὴ ἀνακαλύψω ἐκεῖ αἰσθηματά, ἅτινα δύναται νὰ μὲ τρομάξωσιν.

»Ἐν τούτοις θὰ φανῶ εὐλικρινής.

»Ἡ γενναιοῦτης τῶν ὑποσχέσεών σας, ὡς πρὸς τὸ τέκνον μου, πιστεύω ὅτι ἀποβάλλουσι τὰς ἀντιπαθείας μου!

»Ἄλλ' ἡ ψυχὴ μου εἶναι λίαν ἀσθενὴς ἔτι, ὥστε νὰ αἰσθανθῇ ἕτερον αἰσθημα, ἢ τὸ τῆς κοπώσεως καὶ ἀηδίας.

»Ἐλπίζω τὴν διὰ τοῦ χρόνου ἴασιν αὐτῆς.

»Σολάνζη»

* *

Ὁ κύριος δὲ Τανναί πρὸς τὴν Σολάνζην Φαρζεάς.

20 Φεβρουαρίου 1870.

«Πρόσεξε, δὲν γνωρίζεις εἰς τί δύνασαι νὰ μὲ φέρῃς διὰ τῆς ἀπελπισίας! Σὲ παρακαλῶ, ὑποχώρησον εἰς τὴν παράκλησίν μου ταύτην· εἶναι ἡ τελευταία, ἣν σοὶ ἀπευθύνω.

»Ὀλιβιέρος»

* *

Ὁ Σολάνζη Φαρζεάς πρὸς τὸν κύριον δὲ Τανναί.

21 Φεβρουαρίου 1870.

«Δὲν ἐννοῶ τὰς ἀπειλάς σας. Πρὸς ποῖον ἀπευθύνονται καὶ τί ἰσχυρίζεσθε ὅτι δύνασθε νὰ πράξητε; Δὲν ἐπιθυμῶ οὐδενὸς τὸ κακόν, καὶ δὲν θαῖπεθύμουν οὔτε διὰ τὴν ἀσπονδοτέραν τῶν ἐχθρῶν μου τὸ δέκατον τῶν βασάνων, ὅσων ὑπέστην πρὸ δύο ἐτῶν. Μιμηθῆτέ με λοιπὸν καὶ λάβετε ὑπομονήν!

»Σολάνζη»

* *

Ὁ Φελισίς πρὸς τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναί.

26 Φεβρουαρίου 1870.

«Ἐξήτασα, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας, τὴν Σολάνζην, καὶ συνηγόρησα ὑπὲρ ὑμῶν μὲ ἐπιτηδειότητα ἀξίαν καλλιτέρας τύχης.

»Καὶ διακηρῆνται ὅτι οὐδὲν θὰ μάθητε, οὐδὲν ἀπολύτως! Διὰ τὸ μέλλον εἶναι γυνὴ μὴ ἀθετοῦσα τὸν λόγον τῆς.

»Εἶναι μαρμαρίνος βράχος, ἀλλ' ἐκ τοῦ καθαρωτέρου, ὅστις πραγματοποιεῖ τὸ ἰδεῶδες τοῦ κάλλους.

»Ὅστε πρὸς τὸ παρὸν οὐδὲν, πάντα δὲ εἰς τὸ μέλλον.

»Καὶ ἐὰν ἀπατῶμαι, συγκατατίθεμαι νὰ μὲ διαμελίσθητε ὡς τὸν Βρουνέ ἢ τὸν Μαζέππαν.

»Φελισίς»

Ε'

Ὁ κύριος δὲ Τανναί εἶχε φθάσει εἰς ταύτην ἔξαψιν, ὥστε τὸ λογικόν του δὲν ἐνήργει ἐλευθέρως.

Αὐτός, εἰς ὃν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του τὰ πάντα τῷ ἐμειδίῳ καὶ τὸν ἐκολάκευον, προσέκοπτεν ἤδη εἰς ἀντίστασιν ψυχρὰν καὶ ἀκαμπτον!

Γινώσκουσι πάντες τὴν φοικῶδη σκηνὴν τῶν «Παρισινῶν Ἀποκρύφων», καθ' ἣν ὁ συμβολαιογράφος Ἰάκωβος Φεράνδος παρεδόθη εἰς τὴν φιλήδονον Κισίλην, ἐν ἣ ὁ μυθιστοριογράφος ἐπροσωποποίησε τὴν θανάσιμον ἐπιρροὴν τῆς ἐξάψεως τῶν αἰσθησέων ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐκείνης τῶν τροπικῶν, καὶ τὴν φοβερὰν ἐντύπωσιν ἣν παρήγαγε τὸ παροιμιῶδες αὐτὸ πρόσωπον, τὸ μαγνητικὸν βλέμμα καὶ τὰ λοιπὰ προτερήματά τῆς, καὶ πῶς ἐκ τῶν ἀνεκπληρώτων ἐπιθυμιῶν ὑπέστη τὴν βίασάνον τῆς ἐξ ἀκολασίας μακρίας.

Ὁ Ὀλιβιέρος δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ ὅσα μετὰ τοσαύτης τέχνης καὶ ζωηρότητος ὁ μέγας συγγραφεὺς ἀπέδωκεν εἰς τὸν συμβολαιογράφον του, ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς ἀνατροφῆς καὶ τοῦ χαρακτήρος του.

Ἄλλὰ μέθη τὸν εἶχε καταλάβει, εἶχε θαμβωθῆ ἐκ τοῦ κάλλους τῆς Σολάνζης. Ἀπαίσιον θέλητρον τὴν ἀναπαρίστα ἀδιαλείπτως ἐν τῷ πνεύματί του καὶ τοῦτο ἦτο δι' αὐτόν ἀδιάλειπτον μαρτύριον.

Ἦτο πολὺ σκεπτικιστής, τὸ δὲ λογικὸν αὐτοῦ ἦτο ἀρκούντως ἰσχυρόν, ὥστε νὰ μὴ παραφρονήσῃ, ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία του ἦτο τοιαύτη, ὥστε θὰ τὸν ὤθει εἰς ὅποιονδῆποτε ἐγκλημα, ἥρκει νὰ ἠδύνατο μόνον νὰ διαπράξῃ τοῦτο κρῆμα.

Ὅτι τὸν ἐνδιέφερον ἦτο ἡ ἀτιμωρησία, καὶ ἐπὶ τῷ ἀποτελέσματι τούτῳ ἐσκέπτετο καὶ προητοίμαζε τὸ σχέδιόν του.

Οἱ φίλοι του παρατήρουν ὅτι ἀνεζήτει διασκιδνάσεις. Ἐνίοτε ἐφαίνετο ὡς εἰ κατελημμένος ὑπὸ σκοτοδίνης. Τὴν ἡμέραν μετέβαιναν ὡς ἄλλοτε παρὰ τῆ Φελισίδι ἐπὶ τῆ ἰδέα νὰ ἐπιτύχῃ μειδίαμα τι παρὰ τῆς Σολάνζης, ἀλλ' ἡ νέα γυνὴ διήρχετο ἐνώπιόν του ἀφροντίς καὶ ἀδιάφορος, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἡ παρουσία του τὴν ἀνησχόλει· τὸ δὲ ἐσπέρας, ἀφικνούμενος εἰς τὴν λέσχην, ἐπλανᾶτο παρατηρῶν τὸ ἀμυδρῶς λάμπον φῶς διὰ τῶν παραπετασμάτων.

Πολλάκις τὴν ἀνέμενε διαβαίνουσαν ὅπως τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς θύρας τῆς. Ἐκείνη δὲν τὸν ἐπέπληττε, τῷ ὠμίλει μετὰ χάριτος, ἀλλὰ τὸν ἠμποδίζει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ μικρὸν οἶκημα, ὅπερ ἡ Σιμῶνη ἐνοικίασε δι' αὐτὴν ἐντὸς τῆς αὐτῆς οἰκίας καὶ ἐπίπλωσε μετὰ τινοῦς φιλαρεσκείας. Δις ἡ τρίς τῆς ἐβδομάδος τῆ ἔπεμπε τὸ κλειδίον θεωρεῖον ἐν τῷ Μελοδράματι, ἢ τῷ Γαλλικῷ θεάτρῳ, καὶ ἐκ τῆς ἐν τῇ πλατείᾳ ἔδρας του ἠυφραίνετο ἀκούων τοὺς κολακευτικούς ψιθυρισμοὺς δι' ὧν ἐχαιρετᾶτο ἡ παρουσία τῆς, συνωδευομένης πάντοτε ὑπὸ τῆς Φελισίδος ὡς ὑπὸ κηδεμόνος.

Ἰπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπτήρων τῷ ἐφαινετο θαυμασίως ὠραία καὶ ἦτο τῷ ὄντι τοιαύτη.

Χάρις εἰς τὰ χρήματα τῆς Ἀμώνης οὐδὲν τῇ ἔλειπεν, ἐνεδύετο δὲ μετ' ἐξαιρέτου καλαισθησίας.

Καὶ οὕτως ὁ μαρκησίος ἐβύθιζεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διὰ τῆς ἰδίας του χειρὸς τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἐν μόνον μέσον σωτηρίας ὑπάρχει κατὰ τὰς περιστάσεις ταύτας : ἡ ἀποδημία.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀπέφευγε νὰ καταφύγῃ εἰς αὐτό, διότι οὔτε δύναμιν, οὔτε θέλησιν εἶχεν.

Ἐπὶ τέλους ζητήσας συνέντευξιν παρὰ τοῦ διασῆμου Δουράνδ, ἱατροῦ τῆς μαρκησίας, τῷ ἐξέφρασεν οὗτος δισταγμούς.

Μετὰ τὴν σκηνήν, ἣν περιεγράψαμεν, ἡ Ἑλένη καὶ ὁ ἐξαδελφος αὐτῆς δὲν ἐγκατέλιπον ἀλλήλους.

Ὁ Ροβέρτος ἐθεώρει καθήκον του, νὰ ἠδύνη, καθ' ὅσον ἠδύνατο, τὸ τέλος ζωῆς ὀλοῦν ἐκλιπούσης.

Ἡ Ἑλένη ἦτο τόσῳ εὐτυχῆς καὶ φιλομειδῆς, ὅτε οὗτος εὐρίσκατο πλησίον της, ὥστε μετὰ τινα χρόνον ἤρχισαν νὰ ἐλπίζωσιν.

Ἰπακούων εἰς τὴν παράκλησιν αὐτῆς, εἰς τὰς διαταγὰς της μᾶλλον, τῇ ὠμίλει ὡς ἄλλοτε, ὅτε συμπεριεπάτων περὶ τὰς ἀτραπούς τοῦ Σεβὰν καὶ ἔτρεχον ἔφιπποι ὡς ἀδελφοὶ διὰ μέσου τῶν δασῶν.

Καὶ ὁ ἱατρός αὐτὸς ἠπατήθη ὡς πρὸς τὰ ἐκδηλωθέντα συμπτώματα. Ἡ νέα γυνὴ ἐφαινετο ἀναγεννηθεῖσα, αἱ παρειαὶ της ἐχρωματίσθησαν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της κατέστησαν βωηρότεροι.

Δὲν ἦτο βεβαίως ἐντελὴς ὑγιῆς, ἀλλὰ ταχέως ἡ εὐδαιμονία θὰ ἐπανάφερε τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὑγείαν.

Ὁμοίᾳζε πρὸς τὰ ἀνήθη ἐκεῖνα τὰ ἀποξηρανθέντα, κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ ἄτινα ἡ δρόσος τῆς βροχῆς ἀναστηλώνει.

Ἐγνωρίζεν ὅτι ἠγαπᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο τῷ ὄντι ὑπερβολικῶς καὶ διακαῶς.

Ὁ ἱατρός διέταξε νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς Κάννας, τὰς νήσους τῆς Ἰέρης, ἢ εἰς τὴν Προβηγκίαν.

Καὶ ἐρωτηθεὶς ἰδιαίτερος ὑπὸ τοῦ μαρκησίου ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ Ἑλένη θὰ ζήσῃ.

Ὁ Ὀλιβιέρως κατέστειλε κίνημα ἐκπλήξεως, ὀργῆς ἴσως !

Καὶ τὸ διαπεραστικὸν τοῦ ἱατροῦ ὄμμα ἐμάντευσε τὴν αἰτίαν.

Ἐγνωρίζε πολλὰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγνοῇ τὰς σκανδαλώδεις σχέσεις τοῦ μαρκησίου μετὰ τῆς πριγκιπέσσης Καθάλι.

Ἄλλ' ἡ ἐχεμύθεια εἶναι ἀναγκαῖον προτέρημα εἰς τοὺς συμβούλους τούτους τῶν οἰκογενειῶν.

Περιορίσθη μόνον νὰ ἐκφράσῃ καὶ πάλιν τὰς ἐλπίδας του.

— Ἡ μαρκησία εἶναι ἄγγελος, ἐπρόσθεσε περαινών, ἀλλὰ δὲν εἶναι νομίζω καιρὸς νὰ μεταβῇ εἰς τοὺς οὐρανούς. Ἐτρεμα διὰ τὴν ζωὴν της, ἀλλ' οἱ φόβοι μου ἐξέλιπον.

Οὐδεὶς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν χαρὰν τοῦ κόμητος Ροβέρτου.

Ἐὰν ἐμάντευε τί συνέβαινε καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐξαδέλφου του θὰ τὸν ἐφόβευε πάραυτα.

Ὁ ἱατρός Δουράνδ ἀπήγγειλε, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοῆ, τὴν καταδίκην τῆς πελάτου του.

Ὁ μαρκησίος προσεποιήθη. Ἐφάνη κατευχαριστηθεὶς διὰ τὴν ἀνάρρωσιν ἐκείνην. Ἐφαινετο χαρίεις πρὸς τὴν μαρκησίαν καὶ τὸν κόμητα, δὲν ὑπεχρέωσε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ εἰς μεσημβρίαν.

— Θὰ φύγωμεν ὅταν θέλῃς, εἶπε πρὸς τὴν Ἑλένην.

Καὶ ἤρχισε νὰ σχεδιάζῃ τὴν ἀποκατάστασιν των. Ἐπρότεινε ὡς διαμονὴν τὴν ὠραίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του Ταλλεθάνδ, τὴν κειμένην παρὰ τὸν κόλπον τοῦ Ζουάν, ἐπήνεσε τὸν πλήρη λεμονεῶν καὶ πορτοκαλλεῶν κῆπον αὐτῆς καὶ τὴν ἔκτακτον τοποθεσίαν τοῦ θελητικῷ ἐκείνου μέρους.

Ἡ Ἑλένη δὲν ἦτο συνειθισμένη εἰς τὰς τόσας φιλοφρονήσεις τοῦ συζύγου της, καὶ ἐταράχθη.

Ὁ Σουβράι ἠρώτα ἑαυτὸν ὅποιαν νέαν ἀτιμίαν ὁ μαρκησίος ἔκρυπτεν ὑπὸ τὰς θωπείας ἐκείνας, καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀγρυπνῆ.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ὀλιβιέρως ἀνηγγέλετο εἰς τὸ ἰδιαιτερον δωμάτιον τῆς πριγκιπέσσης Βάνδας.

Ἡ διαβατικὴ εὐχαριστήσις του τὸν ἐγκατέλειπε.

Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο κατηφῆς.

Ἡ Πολωνία τὸν ἐδέχθη, νωχελῶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἐξ οὐρανοχόρου ὀλοσηρικῷ διβανίου της.

Τὰ πάντα ἦσαν οὐρανόχροα ἐν τῷ καλλυντηρίῳ ἐκείνῳ, τὸ πλήρες ἀρωμάτων, τῶν προωρισμένων νὰ αὐξάνωσι τὰ θέλητρα καὶ τὰς καλλονὰς της.

Ἐκεῖ ἠρέσκατο νὰ δέχηται τὸν ἐραστήν της.

— Τί ἔχεις λοιπόν, τῷ εἶπε τεινούσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, ἣν ἐκεῖνος ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Τίποτε.

— Τίποτε λέγουν, ὅταν θέλουσι νὰ τοῖς ἀποσπάσωσι μυστικόν τι.

— Τὸ ἐπαναλαμβάνω, τίποτε ἀπλῆ μόνον ἐναντιότης...

— Ἄ ! βλέπεις λοιπόν...

— Ναί ! ἀλλὰ εἶναι δυσἀρέσκεια ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας δὲν τολμᾷ τις νὰ ἐκφράσῃ καὶ κατὰ τῶν ὁποίων οὐδὲν δύναται τις νὰ πράξῃ.

— Μὲ κάμνεις νὰ φρίττω μὲ τὰς ἀποσιωπήσεις σου, φίλε μου.

— Καὶ ἂν ὠμίλου, θὰ ἔφριττες ἔτι μᾶλλον.

Ἡ Πολωνία ἔσυρε πρὸς ἑαυτὴν τὸν ἐραστήν της καὶ τὸν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτί.

— Ἄς ἴδωμεν, τῷ εἶπε, μὴ περιστροφάς ! Ἐσο εἰλικρινής. Ἡ ἀξία ὅλη της γαλλικῆς γλώσσης συνίσταται εἰς τὴν εὐκρίνειαν. Ἐσο εὐκρινής.

— Μὴ ἐπιμένῃς. Θὰ σὲ δυσἀρεστήσω καί...

— Προτιμᾷς νὰ μὲ ἀφίνης ἔρμαιον τῶν θλιβεροτέρων ὑπονοϊῶν; Ὁμίλει. Καὶ ἐγὼ ἤδη σοὶ λέγω : Τὸ θέλω.

— Καλῶς ! ἐσχεδιάσαμεν κατὶ τι ἄλλοτε...

— Ἐσχεδιάσαμεν ;...

— Καὶ πρέπει νὰ λησμονήσωμεν τὸ σχέδιον ἐκεῖνο.

Ἐκείνη ἠγέρθη αἴφνης ὡς πάνθηρ.

— Μὲ βασανίζεις, ἐκραύγασεν. Δὲν γνωρίζω παρὰ ἐν μόνον σπουδαῖον σχέδιον, ἐν μόνον ὅπερ μὲ ἀπασχολεῖ καὶ μὲ ταράσσει...

— Ποῖον ;...

Ἐκείνη περιέβαλλε τὸν τράχηλον αὐτοῦ διὰ τῶν βραχιόνων της.

— Τὸ νὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε, νὰ σοὶ ἀνήκω ἐξ ὀλοκλήρου, νὰ φέρω τὸ ὄνομά σου, νὰ φανερώσω τὸν ἔρωτά μου, νὰ ὑπερηφανεύωμαι δι' αὐτὸν καὶ νὰ βαδίζω στηριζομένη εἰς τὸν βραχιόνά σου, χωρὶς νὰ φοβοῦμαι τὰ σχόλια...

— Ἀκριβῶς τὸ σχέδιον τοῦτο πρέπει νὰ λησμονήσωμεν.

— Διατί ;

— Διότι ἠπατήθημεν, ὅτε ἐνομιζομεν τὴν μαρκησίαν καταδεδικασμένην ἐξ ἐναντίας εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ζήσῃ ἐπὶ μακρὸν.

— Ἀδύνατον. Τίς σοὶ τὸ εἶπεν ;

— Τίς ; ὁ δόκτωρ Δουράνδ.

— Ἀπατάται.

— Τὸν ἠρώτησα ἰδιαίτερος. Μοὶ εἶπεν ὅτι τὸ πιθανώτερον εἶναι νὰ θεραπευθῇ ἐντελῶς. Διατάσσει ἀναχώρησιν εἰς μεσημβρινὸν κλίμα καὶ θὰ τὸ πράξωμεν.

— Νὰ ἀπομακρυνθῆς ; Νὰ μ' ἀφήσῃς καὶ νομίζεις ὅτι θὰ τὸ ἀνεχθῶ ;

— Χρειαζέται φρόνησις, θὰ λείψω μόνον ὀλίγον χρόνον. Ἀδύνατον νὰ μὴ συνοδεύσω τὴν μαρκησίαν. Τί θὰ ἔλεγεν ὁ κόσμος ;

— Μάλιστα, τί θὰ εἶπη ὁ κόσμος ! ἐπανάλαβε μετὰ καταφρονήσεως ἐκείνη, αὐτὸ σὰς συγχίζει !

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐπιθυμήσω τὸν θάνατον τῆς δυστυχοῦς Ἑλένης, εἶπεν ἐκεῖνος.

— Ἐγὼ ἐν τούτοις ἐφόνευσα τὸν σύζυγόν μου διὰ νὰ μὴ σὲ χάσω, τῷ εἶπε δι' ὑποκώφου φωνῆς.

— Ὄ ! διὰ νὰ μὴ μὲ χάσῃς καὶ διὰ νὰ διατηρήσῃς τὴν περιουσίαν τοῦ πρίγκιπος, εἶπεν ἐκεῖνος, ὡς εἰ νῦν χαριστεῖτο ἐρεθίζων αὐτήν. Ἐπειτα, Βάνδα, κατὰ γαστρίαν ἀπὸ χώραν, ἣτις σὲ ἐγέννησε δεσποτικὴν, σκληρὰν, ἄνευ νόμων καὶ χαληνῶν, οὐδὲν σὲ φοβίζει, οὔτε ἡ γνώμη τῆς κοινωνίας, οὔτε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Εἶσαι τέκνον τῆς φύσεως, δὲν ἔχεις, ὅπως τοῦλάχιστον καυχᾶσαι, τὰς γελοίας λεπτότητας ἡμῶν καὶ τὴν εὐσυνειδησίαν.

— Μὲ ἐμπαίζεις ὀμιλῶν οὕτως ;

Ἐκεῖνος μετέβαλλε πάραυτα τὸν φωνῆς.

— Ὅχι, προσπαθῶ μόνον νὰ φανῶ ἀ-

διάφορος, ἀλλ' ὑποφέρω περισσότερο σοῦ, ἐψιθύρισε, ὑπάρχουσι περιστάσεις πρὸ τῶν ὁποίων ἀνάγκη νὰ ὑποταχθῇ τις καὶ αὐτὴ εἶναι ἐξ ἐκείνων. Ἐπὶ τέλους, ὁ ἰατρός ἴσως ἀπατάται.

— Ἐβεβαίωσεν ὅτι θὰ ζήσῃ! ἐπανελάβην ἐκείνην μὲ τὸ μέτωπον σύνοφρου.

— Ναί.

— Καὶ ἔχεις πλήρη πίστιν πρὸς αὐτόν;

— Εἶναι ἀξίος τοιαύτης.

— Εἰς τί ἀποδίδει τὴν μεταβολὴν ταύτην;

— Μήπως τὸ γνωρίζει; εἰς τὴν ἀκραν νεότητά της...

— Ἡ βαρὼνη Μονταμβέρ, λέγει ὅτι φαίνεται εὐδαίμων ἀπὸ τινος χρόνου...

Ὁ μαρκήσιος ἐπέχειρσε νὰ παίξῃ μὲ τοὺς δακτυλίους τῆς ἐρωμένης του, ὅπως διατηρήσῃ στάσιν εὐπρεπῆ.

— Ὡμοσες ὅτι θὰ μὲ νυμφευθῆς, ἐπρόσθεσεν ἐκείνη.

— Βεβαίως. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐλεύθερος...

— Ἐὰν ἦσο!

— Δὲν πρέπει πλέον νὰ τὸ σκεπτώμεθα. Δὲν ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον οὐδενός..

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐὰν ἦσο ἐλεύθερος, εἶπεν ἐκείνη μετὰ παραφορᾶς, θὰ ἐτήρεις τὴν ὑπόσχεσίν σου;

— Πόσον ὀρμητικὴ εἶσαι πριγκιπέσσα! εἶπε μὲ μειδίαμα πλήρης τρυφερότητος. Τί εὐαίσθητος ποῦ εἶσαι! καὶ φλογερά!..

Καὶ σύρων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ διβανίου, τὴν χεῖρα δ' αὐτῆς ἐν τῇ χειρὶ του ἔχων:

— Ναί, σ' ἀγαπῶ, τῇ εἶπε, θὰ σοὶ ἔδωκα μετὰ χαρᾶς τὸ ὄνομά μου! Ὅθι ἔκαμνα πᾶν ὅ,τι ἤθελες, διότι εἶσαι ἐξαισιῶς ὠραία. Μὲ μαγεύεις καὶ δεσπόζεις ἐμοῦ. Μάτην καταρᾶται τις ἐνίοτε τὰς παραφορᾶς σου, τὰς ιδιοτροπίας σου, τὸν δεσποτισμὸν σου, ἐπανερχεται πρὸ τῶν ποδῶν σου, ὡς κύων δερόμενος ὑπὸ τοῦ κύριου του καὶ λείχοντος τὴν κτυπῶσαν χεῖρα.

— Ἀληθῶς;

— Ἀμφιβάλλεις;

— Ἐνίοτε... Διότι μοὶ φαίνεται, ὅτι εἶσαι ἀπησχολημένος καὶ ὅτι τὸ λογικόν σου πλανᾶται. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μαντεύσω ποῦ. Λέγω καθ' ἑαυτὴν, ὅτι ψεύδεσαι καὶ ὅτι μ' ἀπατάς ἐν ἐνὶ λόγῳ ζηλοτυπῶ. Ὁμοιάζω μὲ τοὺς φιλαργύρους, οἵτινες δὲν εὐρίσκουσιν ἀνάπαυσιν ἐν τῷ ὕπνῳ. Ἐπεθύμουν νὰ σὲ εἶχον πάντοτε πλησίον μου! Ὡ! νὰ μὴ μακρύνῃσαι ποτέ, νὰ ζῶμεν πλησίον ἀλλήλων· ποτὲ μὲν εἰς παραλίαν τινά, ἔχοντες πρὸ ἡμῶν τὴν κυανθὴν θάλασσαν καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ ἐν Ἐνετία μέγαρόν μου, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς μεμακρυσμένον τινὰ πύργον, εἰς τὰ δάση ἢ τὰ βουνὰ ὅπου ἡ φαντασία μας ἤθελεν ἐπιθυμῆσαι, ἀλλ' ὁμοῦ πάντοτε! ὅποια εὐτυχία! Αὐτὸ ἐπιθυμῶ, αὐτὸ ἐλπίζω!

Καὶ τὸν περιέβαλλεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν δι' ἀπαλοῦ βλέμματος, καὶ τὸν ἠτένιζεν ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν ἀλήθειαν, διότι ἠσθάνετο ἀορί-

στως, ὅτι τῇ ἔκρυπτε μυστήριον ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ἀδιαφορίας καὶ στενοχωρίας του.

— Μὴ πιστεύσης, ἐπρόσθεσεν, ὅτι θὰ ὑποταχθῶ χωρὶς νὰ παλαίσω. Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ μετεβλήθῃ τοσοῦτον ἀποτόμως καὶ χωρὶς ἀφορμῆν. Νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ὑγείαν της! Ὁμολόγησέ το, εἰπέ ὅτι μὲ δοκιμάζεις.

Ἐκεῖνος ὁμως ἀπήντησε σαφῶς:

— Ὅχι.

— Εἶπες λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν;

— Δυστυχῶς.

— Ὁ δόκτωρ βεβαιοῖ τὴν ἴασίν της;

— Ναί.

— Τότε θὰ σὲ ἐνέπειξεν. Ὁ ἰατρός θὰ ἤθελε νὰ σὲ καθυπαχάσῃ. Τὴν ἀγαπᾶς ἴσως, ἢ τοῦλάχιστον αὐτὸ νομίζει!

— Δὲν τὴν μισῶ ποσῶς. Καὶ διατί νὰ τὴν μισήσω; Εἶναι ἀκκος, πρῶτος...

— Ἀλλὰ ζῆ! ἐψιθύρισε ἡ πριγκιπέσσα, ἐκ τῶν χειλέων τῆς ὁποίας διέφυγον αἱ φοβερὰι ἐκείναι λέξεις.

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἔγκλημα! εἶπε μειδιῶν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου εἶναι, εἶπεν ἐκείνη κυνικῶς.

Καὶ ταπεινοῦσα τὴν φωνήν:

— Δὲν πιστεύω ποσῶς εἰς τοὺς ἰατρούς. Οὐδέποτε εἶδον νὰ θεραπεύσωσι τινά, καὶ μᾶς καταπραῦνουν τὰ νεύρα διὰ δηλητηρίων, ἅτινα μᾶς φονεύουν. Εἶναι ἀγύρται. Ἐντούτοις, πιθανὸν ὁ δόκτωρ Δουράνδ, ὁ ἔνδοξος οὗτος ἐμπειρικός, ἐπρόσθεσε μετὰ τινος εἰρωνείας ἐν ἡ διεφάνετο ἡ κεκρατημένη ὀργή της, νὰ ἔχῃ δίκαιον τὴν φορὰν αὐτὴν.

— Καὶ λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Θέλω νὰ βεβαιωθῶ ἰδίῳις ὄμμασι, καὶ νὰ κρίνω μόνῃ ἂν πρέπει νὰ ἐλπίζω ἢ νὰ φοβοῦμαι... Ὁμοιάζω μὲ τοὺς κληρονόμους, οἵτινες στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς κληρονομίας, μετρῶσι τοὺς παλμούς τοῦ θεοῦ, ὃν μέλλουσι νὰ κληρονομήσωσιν.

Ἠγέρθη, ἔκαμε βήματά τινὰ καὶ εἶτα ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ἐστίας.

— Ἡ μαρκησία σπανίως σὲ βλέπει, παρετήρησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Πράγματι σπανίως! Ἀποφεύγει μάλιστα νὰ μὲ χαιρετίσῃ, ἂν κατὰ τύχην συναντηθῶμεν, ἢ καὶ ἂν ἀναγκασθῇ νὰ μὲ χαιρετίσῃ, τὸσφ δυσχερῶς πράττει τοῦτο, ὥστε ὁ χαιρετισμὸς ὁμοιάζει μὲ προσβολήν.

— Τότε δὲν βλέπω πῶς θὰ συναντηθῆτε...

— Αὐτὸ σκέπτομαι καὶ νομίζω ὅτι τὸ εὔρον.

Ἡ Πολωνὶς ἔλαβε τὸ ριπιδιὸν της παίζουσα ἀφελῶς μετ' αὐτοῦ. Οὐδεὶς ἐπίστευεν ὅτι ἐσκέπτετο νὰ διαπράξῃ ἀποτρόπαιον ἔγκλημα.

— Ὁ χειμὼν πλησιάζει νὰ λήξῃ. Ἐὰν παρεσκευάσῃς μεγάλην ἑορτήν!... Πότε θὰ φύγῃς διὰ τὴν μεσημβρίαν, Ὀλιβιέρε;

— Μετὰ τινὰς ἡμέρας.

— Δύνασαι νὰ εὔρης πρόφασιν ὅπως ἀναβάλῃς τὴν ἀναχώρησιν αὐτὴν ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας;

— Ὅθι ἦτο πολὺ. Ἀλλως τε δὲν ἐννοῶ τί σκέπτεσαι.

— Ἐὰν ἡ μαρκησία ἤρχετο εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, θὰ τὴν ἐξήταζα ἐν ἀνέσει καὶ σὲ βεβαιῶ μετὰ θετικότητος, ὅτι ἔχω τὸ βλέμμα τὸσφ διαπεραστικόν, ὡς τοῦ ἰατροῦ Δουράνδ.

— Τὸ σχέδιον αὐτὸ εἶναι ἀνεφάρμοστον.

— Διατί.

— Διότι ἡ Ἑλένη θ' ἀρνηθῇ νὰ ἔλθῃ.

— Ὡ! ἐὰν ἐπιμείνης! Ἐχεις ἀρετὴν ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτῆς... καὶ ἂν σὲ παρακαλοῦν πολὺ... Ἐπειτα ὁ σύζυγος ἔχει δικαιώματα...

— Πότε θὰ γείνη ἡ ἑορτὴ αὐτὴ;

— Ὅταν θέλῃς.

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας...

— Ἔστω.

— Ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν.

— Ποίαν;

— Ὅτι ἡ κυρία μαρκησία δὲ Τανναὶ θὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτὴν.

— Ὅθι προφασισθῇ τὰς... σχέσεις μας.

— Ἀρνήσου αὐτάς.

— Τὴν ὑγείαν της.

— Ἀλλὰ σὺ λέγεις ὅτι εἶναι λαμπρά.

— Ἐχεις ἔτοιμον τὴν ἀπάντησιν εἰς ὅλα. Ἐπὶ τέλους τὸ θέλεις;

Ἡ πριγκιπέσσα ἐκάθησεν ἐν τῷ διβανίῳ, ἥδη λίαν ἤρεμος, καὶ διὰ τῆς μελωδικῆς αὐτῆς φωνῆς της:

— Πάρα πολὺ, εἶπεν.

— Ὅθι ἔλθῃ λοιπόν, ἐπρόσθεσεν ὁ Ὀλιβιέρος Δύναμαι νὰ σοὶ ἀρνηθῶ τίποτε;

— Εἰζευρα, εἶπεν ἐκείνη διὰ τόνου λίαν ἀμφιβόλου, ὅτι θὰ μοὶ ἐκάμνατε τὴν χάριν ταύτην.

— Ἀλλ' ἡ ἑορτὴ θὰ ἦναι τοιαύτη, ὥστε νὰ δικαιολογῇ τὴν ἀπαίτησίν μου;

— Θαυμασία! σοὶ τὸ ὀμνῶ, καὶ θὰ γείνη μέγας περὶ αὐτῆς λόγος.

Ὁ μαρκήσιος ἐφρικήσεν ἀκουσίως.

Θαλαμηπόλος τις ἀνήγειρε τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ ἠρώτησεν:

— Ἡ πριγκιπέσσα δέχεται ἐπισκέψεις;

— Ποίαν; ἐπὶ παραδείγματι.

— Τὴν κυρία Μονταμβέρ.

— Ὁ Θεὸς τὴν ἀποστέλλει.

— Ἡ κυρία Μονταμβέρ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ συζύγου της.

— Τὸσφ τὸ καλλίτερον ἄς εἰσέλθουν.

Ἡ Βάνδα ἔθεσε τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη, ὅπως ἐπιτάξῃ σιγὴν.

Ἡ σύστασις ἦτο περιττή!

Ἀμφότερα τὰ ὄντα ἐκεῖνα, τὰ ἐξ ἴσου διεφθαρμένα, ἦσαν ἐξ ἴσου καὶ ἰσχυρά. Ἡ πριγκιπέσσα ὁμως, ὕπουλος, ἀγρία, μὲ τὰ ἀκατάσχετα πάθη της, εἶχε καταστῆ ἀγνωρίστος.

Ἡ βαρὼνη εἰσῆλθεν ὀρμητικῶς ὡς πάντοτε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς Πολωνίδος.

— Ἄ! σεῖς εἰσθε, μαρκήσιε, εἶπεν.

Εἶτα, στρεφομένη πρὸς τὸν βαρῶνον:

— Ἀγαθὴ τύχη μ' ἔφερε νὰ σὰς συναντήσω! Βλέπω εὐχαρίστως ὅτι τὸ πρόσωπόν σας, τὸ λίαν κατηφές ἀπὸ τινος

ὡς νύξ φθινοπώρου, ἤρχισε ν' ἀκτινοβολῆ πάλιν. Ἦτο ὡς τοῦ βαρῶνος, ὅστις, νομίζει τις, ὅτι συνοδεύει λείψανον συγγενούς, ὃν δὲν πρόκειται νὰ κληρονομήσῃ· κυττάζετε τον' καὶ ἐν τούτοις μὲ βεβαιούσιν ὅτι παντοῦ, ὅπου ἐγὼ δὲν εἶμαι, εἶναι εὐθυμος καὶ θορυβώδης! Εἰς τὴν λέσχην, ἐπὶ παραδείγματι, χαλᾷ τὸν κόσμον.

Καὶ τὸν ἠπεῖλει διὰ τοῦ δακτύλου.

— "Α! προσφιλὴς μοι, ἔλεγεν ὁ βαρῶνος μὲ ὕφος πάσχοντος.

— "Ω! εἶμαι ἀνόητος, εὐπιστος, ἐπανάλαβεν ἐκείνη· δύναται τις νὰ μ' ἀπατήσῃ, ἀλλ' ὄχι πάντοτε. Πρόσεχε, φίλε μου, διότι καὶ κατὰ τοῦτο φέρεσαι ὅπως καὶ διὰ τὴν ὑγείαν σου· δὲν εἶναι διόλου παράξενον νὰ σὲ ἴδω αὐριον ὑγιῆ ἐντελῶς.

Εἶτα ἔστρεψε τὸν λόγον ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου, ἔμεινεν ἐν ἐκτάσει ἐνώπιόν τινων ἀθυρμάτων, ἅτινα ἡ πριγκιπέσσα ἠγόρασεν, ὠμίλησεν περὶ θεάτρων, ἵπποδρομιῶν καὶ αἵφνης:

— "Α! ἐξ ἀποφάσεως δὲν διασκεδάζει τις πλέον.

— Ἀλλὰ τί ἐπιθυμεῖς λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ βαρῶνος Πριγκιπέσσα, σὰς παρακαλῶ, νὰ κρίνετε. Δύο τοῦλάχιστον χορούς κατὰ μῆνα, ἐπὶ δαίπνα. Τρεῖς ἡμέρας Μελόδραμα καὶ εἰς τὸ Γαλλικὸν θέατρον, ὅταν εὐκαιρῆ τις, διὰ νὰ μὴ παραλείψω δὲ τίποτε θὰ μνημονεύσω μόνον τὰ μικρὰ θεάτρα. Ἀπηύδῃσα.

— Χορούς! ἐπανάλαβεν εἰρωνικῶς ἡ Λουίζα! ἐσπερίδας οἰοτρόφων ἀνευ ἀξιώσεων, μὲ τὸ κλειδοκύμβαλον. Ἐγὼ ἐπεθύμουν μεγάλην τινα ἑορτὴν ἀξιοσημείωτον. Τὸ εἶπον εἰς τὴν μητέρα μου: «Μῆτερ μου, ἔχομεν εὐρύχωρον μέγαρον, αἰθούσας ἀπεράντους ἀλλ' εἰς τί μᾶς χρησιμεύουν;»

— Εἶναι λίαν ὀρθόφρων ἡ κυρία Σεβερὲν, ἀποφεύγει τὰς προσκλήσεις. Ἡ πενθερά μου ἀγαπᾷ τὴν ἀνάπαυσιν!...

— Παραπονείσθε διὰ τοῦτο;

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι! βλέπετε μάλιστα ὅτι τὴν ἐπαινῶ. Ἐκείνη νομίζει ὅτι μία τοιαύτη ἑορτὴ, ἀναστατώνει τὸν οἶκον, ταρασσει τὰς ἑξεις τῶν φιλησύχων ἀνθρώπων· καὶ ἔχει δίκαιον.

— Ἡμεῖς, φίλε μου, οὐδέποτε θὰ συμφωνήσωμεν.

Ἡ πριγκιπέσσα ἀνέστειλε τὴν ἔριδα τῶν δύο συζύγων.

— Ἐπιθυμεῖς μίαν ἑορτὴν, φίλη μου; ἠρώτησε.

— Μάλιστα.

— Παρ' ἄλλοις, ναι, εἶπεν ὁ βαρῶνος.

— "Ε, λοιπόν, ἔστω! προσφέρομαι νὰ τὴν δώσω ἐγὼ.

— Νὰ δώσητε καὶ ἄλλην, μετὰ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἑορτὰς τοῦ χειμῶνος;

— Τὰ πάντα πράττω διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Ποίαν ἡμέραν θέλετε;

— Πόσον γενναῖα καὶ ἀξιαγάπητος εἶσθε!

— Εἶναι ὁ μόνος τρόπος, καθ' ὃν δύναται ξένη ν' ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην!

της, διὰ τὴν ἀξίεραστον φιλοξενίαν τῶν Παρισίων.

Ὅταν μετὰ μίαν ὥραν ἡ βαρῶνη ἐπέβη τῆς ἀμάξης της, εἶχε συμφωνηθῆ ἤδη ὅτι τὸ μέγαρον Καβάλι, θὰ ἐπληροῦτο μετὰ δέκα ἡμέρας, ὑπὸ τῆς ἐκλεκτοτέρας κοινωνίας τῶν Παρισίων.

Μείνασα μόνη ἡ πριγκιπέσσα ἐπέθηκε τὸ μειδιῶν προσωπεῖόν της, ὡς κωμωδὸς ἐπανερχομένη εἰς τὸ δωμάτιόν της, κεκμηκυῖα ἐκ τῆς μακρᾶς ὑποκρίσεως.

Ἡ φυσιογνωμία της ἀνέλαβεν ἔκφρασιν σκληρότητας.

Ἐθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ κομβίου ἡλεκτρικοῦ σύρματος.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐφάνη.

— Εἶπέ νὰ ἔλθῃ ἡ Μίσσα, διέταξεν ἡ πριγκιπέσσα.

Καὶ ὅταν ἡ βοεμὴ ἐφάνη εἰς τὴν θύραν:

— Ἐλθὲ, τῇ εἶπε! δεικνύουσα αὐτῇ προσκεφάλαιον πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς.

Ἐχω νὰ σοὶ ὀμιλήσω.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

Ο ΚΟΝΤΕ-ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

Τεμάτια Δραχμῆς.

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 1,20.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Πεπίτα δὲν ἐπεθύμει νὰ κλεισθῇ εἰς μοναστήριον, οὐδ' ἠγάπα τὴν ἐν μετανοίᾳ ζωὴν. Ἐὰν ἐπρόσεχέ τις εἰς τὴν ἐπιφυλακτικότητά της καὶ εἰς τὴν θρησκευτικὴν της ἀφοσίωσιν, ἀρκοῦντως παρετήρει, ὅτι ηὐχαριστεῖτο νὰ ἀρέσκῃ. Ἡ καθαρότης καὶ ἡ περιποίησις τοῦ σώματος της πολὺ ὀλίγον ἐνεῖχον τὸ καλογηρικό. Ἡ αἰτία τῆς ἀπομονώσεως τῆς Πεπίτας, ἔλεγεν ὁ πατὴρ μου, εἶνε ἀναμφιβόλως ἡ ὑπερφάνειά της; κατὰ τὸ πλεῖστον δεικναιολογημένη. Αὐτὴ εἶνε φύσει λεπτὴ καὶ διακεκριμένη. Εἶνε ὃν τι ἀνώτερον διὰ τὴν θέλησιν καὶ τὴν εὐφυίαν της, ὅσον μετριοφρόνως καὶ ἂν κρύπτει αὐτάς. Πῶς λοιπόν πρέπει νὰ ἀφιερῶσθ τὴν καρδίαν της εἰς τοὺς εὐήθεις αὐτοὺς, οἵτινες τὴν ἔχουσιν ἀπαιτήσῃ μέχρι τοῦδε; Αὕτη φαντάζεται ὅτι ἡ ψυχὴ της εἶνε πλήρης μυστικῆς τινος ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὅτι μόνον μετὰ τοῦ Θεοῦ εὐχαριστεῖται, διότι δὲν ἀνυψώθη εἰσέτι ἀπέναντι αὐτῆς θνητὸς τις τόσο διακριτικός καὶ τόσο εὐχάριστος, ὥστε νὰ τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὸν μικρὸν αὐτῆς Ἰη-

σοῦν. Ἄν καὶ εἶνε ἐναντίον τῆς μετριοφροσύνης, προσέθετεν ὁ πατὴρ μου, ἤδη κολακεύομαι ἐντούτοις ὅτι εἶμαι ὁ εὐτυχὴς ἐκεῖνος θνητὸς.

Τοιαῦται εἰσίν, ἀγαπητέ μοι θεε, αἱ φροντίδες καὶ αἱ ἐνασχολήσεις τοῦ πατρός μου εἰς τὴν πόλιν ταύτην, καὶ τὰ πράγματα, τὰ τόσο παράδοξα δι' ἐμὲ καὶ τόσο ξένα εἰς τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς σκέψεις μου, περὶ ὧν μοὶ ὀμιλεῖ συχνάκις, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιθυμῶ νὰ δώσω τὴν γνώμην μου.

Δὲν φαντάζεσθε πόσον ἡ μεγάλη πρὸς ἐμὲ ἐπιείκειά σας συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ἐξαπλωθῇ ἐνταῦθα περὶ ἐμοῦ ἡ φήμη ὡς ἀνθρώπου ἱκανοῦ νὰ συμβουλευσῇ. Θεωροῦμαι ὡς πηγὴ σοφίας. Πάντες μοὶ ἀναφέρωσι τὰς διαφορὰς των, καὶ μὲ παρακαλοῦσι νὰ τοῖς ὑποδείξω τὴν ὁδόν, ἣν ὀφείλουσι νὰ ἀκολουθήσωσιν. Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ κ. ἐπίσκοπικὸς Ἐπίτροπος, ἂν καὶ ἐκτιθέμενος νὰ ἀποκαλύψῃ μυστικά τινα τῆς ἐξομολογήσεως, ἤλθεν ἤδη νὰ μὲ συμβουλευθῇ ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων συνειδήσεως, ἅτινα ἀνεφύησαν αὐτῷ κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν.

Πολὺ προσεῖλκυσε τὴν προσοχήν μου μία ἐκ τῶν περιστάσεων τούτων, ἦν μοὶ ἀνέφερον ὁ ἐφημέριος μετὰ μεγάλης, ὡς συνήθως, μυστικότητος, καὶ χωρὶς νὰ μοὶ εἴπῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνδιαφερομένου προσώπου.

Λέγει λοιπόν ὁ κύριος Ἐπίτροπος, ὅτι μία πνευματικὴ κόρη του, ἔχει μεγάλους ἐνδοιασμοὺς τῆς συνειδήσεως, διότι αἰσθάνεται ἑαυτὴν φερομένην μετ' ἀκαταμαχῆ· του ὠθήσεως πρὸς τὸν μονήρη βίον. Φοβεῖται ὅμως ἐνίοτε, μήπως ἡ μεγάλη αὕτη εὐλάβεια, δὲν συνοδεύεται ὑπ' ἀληθοῦς ταπεινοφροσύνης, καὶ μήπως ἐν μέρει τὴν ὠθεῖ καὶ παρακινεῖ εἰς τοῦτο, αὐτὸς οὗτος ὁ δαίμων τῆς ὑπερφανεῖας.

Ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν ὑπὲρ πάντα, ἀναζητεῖν αὐτὸν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ψυχῆς ἐνθα διαμένει, καθαιρεσθαι ἐξ ὅλων τῶν παθῶν καὶ γηίνων αἰσθημάτων, ὅπως ἐνωθῇ πρὸς αὐτόν, εἶνε βεβαίως εὐσεβεὶς αὐτῆς σκοποί, καὶ καλαὶ προαιρέσεις. Ἀλλὰ τὸ δύσκολον εἶνε νὰ γνωρίσῃ, νὰ ὑπολογίσῃ, ἐὰν τὰ αἰσθήματα ταῦτα γεννῶνται, ἢ οὐ, ἐξ ὑπερβολικῆς φιλαυτίας. Γεννῶνται τυχαίως, φαίνεται σκεπτομένη ἢ μετανοοῦσα, ἐκ τούτου, ὅτι ἐγὼ, ἂν καὶ ἀναξία καὶ ἀμαρτωλὴ, νομίζω ὅτι ἡ ψυχὴ μου ἀξίζει περισσότερο τῆς τῶν ἄλλων ὁμοίων μου, ὅτι τὸ πνευματικὸν κάλλος μου καὶ ἡ καλὴ θέλησί μου θὰ διεταράσσοντο καὶ θὰ ἐπεσκιάζοντο ἐὰν ἠγάπων τοὺς ἀνθρώπους, οὐς γνωρίζω, καὶ οὐς νομίζω ἀναξίους ἐμοῦ; Μὴ τοι δὲν ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν ὑπεράνω πάντων τῶν πραγμάτων, κατὰ τρόπον ἀπερίοριστον, ἀλλὰ μόνον ἀγαπᾷ αὐτὸν μᾶλλον τῶν ὀλίγων γνωστῶν μοι πραγμάτων, ἅτινα περιφρονῶ, δὲν ἐκτιμῶ καὶ δὲν δύνανται νὰ πληρώσωσι τὴν καρδίαν μου; Ἐὰν ἡ εὐλάβειά μου ἔχει αὐτὰς τὰς βάσεις ἐνέχονται ἐν αὐτῇ δύο μεγάλα σφάλματα.

Τὸ πρῶτον, ὅτι δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἀ-